

какво-то да го чюжтъ. Оттова между Грамматикѣ-тѣ и Логикѣ-тѣ има най-тѣснѣ связь. Мысльта е душа на думѣ-тѣ, а дума-та е облѣкло на мысль-тѣ.

Логика-та е *основаніе* на Грамматикѣ-тѣ, а Грамматика-та е *приложеніе* на Логикѣ-тѣ.

И зясненіе: Кога мыслимъ, мы вѣтрѣшно ся разговаряме сами съ себе; а кога говоримъ, то истый вѣтрѣшний нашъ разговоръ показуваме съ думы.

Така слово-то е *уста-ша мысль*, само, че тая мысль, съ гласа на думѣ-тѣ става така, какво-то да ся устѣща *съ слухъ*.

Оттова, *прѣво*, кой-то немисли, той и неговори какво-то напр. *безсловесны-шы живошны*; *вшоро*, кой както мысли така и говори, а именно: ако текжѣ мысли-ты несвязано, то и слово-то, сир. говореніе-то бѣва неурядно; ако мысли-ты за нѣкой прѣдмѣтъ ставать забавно, то забавно ся и подбирать една по другѣ и рѣчи-ты, и *шреше*, за да говори нѣкой правилно, трѣбува да знае правилно да мысли, та затова Логика-та, като наука], която дава това знаніе, *нейзбѣжно е пошрѣбна* за Грамматикѣ-тѣ, а особено за онѣжѣ чѣсть отъ неж, коуж-то учи, какъ правилно да ся съчинявать думы-ты, както трѣбува да ся изрѣче цѣла мысль, и коя-то е извѣстна съ име *Словосъчиненіе*: тука неможе да ся некаже за прѣдложеніе-то и за неговы-ты чѣсти, а това не е друго нѣчто, а само *приложеніе* формы-ты на мысль-тѣ при формы-ты на думѣ тѣ т. е. *приложеніе* Логикѣ-тѣ на Грамматикѣ-тѣ, зачто-то Грамматическо прѣдложеніе е исто-то Логическо сжденіе, само въ вѣн-кашнѣ формѣ отъ думы.

§. 3.

Какво-то Грамматика-та испрѣво обяснява състава и образованіе-то на думы-ты, послѣ прѣдла-